

Hajagos Imre

A harmincéves Hajagos Imre (született Budapest, 1953. augusztus 14-én) 1980 óta hivatalos művész. Ekkor lett tagja a Fiatalképzőművészek Stúdiójának és a Művészeti Alapnak. Azóta kvalitásos művek egész sorával vonta magára a figyelmet több egyéni és csoportos kiállításon.

Mestereinek *Bálványos Hubát* és *Kéri Imrét* tartja. Bálványostól főképp művészetelméleti inspirációt kapott, Kéri műtermében pedig gyakorlati-technikai ismereteket a grafikai eljárások elsajátításához. Jeles kollégái segítségével kívül — bevallása szerint — sokat köszönhet olvasmányainak, kiállítási élményeinek, tanulmányútjainak is. A holland múzeumokban Hieronymus Bosch, Rembrandt, Vermeer, van Gogh, Goya, Bécsben Brueghel műveit tanulmányozta. A modern művészi kísérletekkel Rotterdamban és Kölnben találkozott.

Mindezek mellett és jórészt ezektől függetlenül Hajagos Imre hamar rátalált a művészi önkifejezésnek az ő számára járható útjára. Igazi műfaja a rézkarc, amelyben a formává lényegült rajz hű tükörképe gondolatainak. Ábrázolásmódja sajátos világgépéhez kötődik: mindent áttételesen értelmez. A látványélmény realiztikus absztrahálása nem végcél nála, hanem a konkrét tárgyak, motívumok mögöttes szféráinak: az asszociációs lehetőségek és különös, fantasztikummal párosult tartalmak költői emelkedettséggű megjelenítésének eszköze.

Első benyomásra talán szürrealistának tűnik e módszer. Aki azonban alaposabban megismeri, rájön, hogy egyetlen stíluskategóriának sem tételes követője. Az álomittas, misztikus víziók, az abszurd és irracionális képzetek nemcsak idegenek lényétől, hanem határozott eszmei törekvése, hogy műveinek kompozíciója nagyon is valóságtöltetű jelentések hordozó-

ja legyen. Ez azonban a mélységek megismerésének vágyával társul.

Így az intellektuális felfogóképességre apelálnak a végzetszerűséget sugalló *Magyar táj*, a *Föl-földobott kő*, a félelmetes távlatú *Rondó*, az élet történetét sűrítő *Humán idő*, a *Sziklás táj* antropomorfizált kötömbjeinek mély szimbóluma, vagy a karkai szorongástól indított *Látogatás F. K. úr kastélyában* című grafikai lapok.

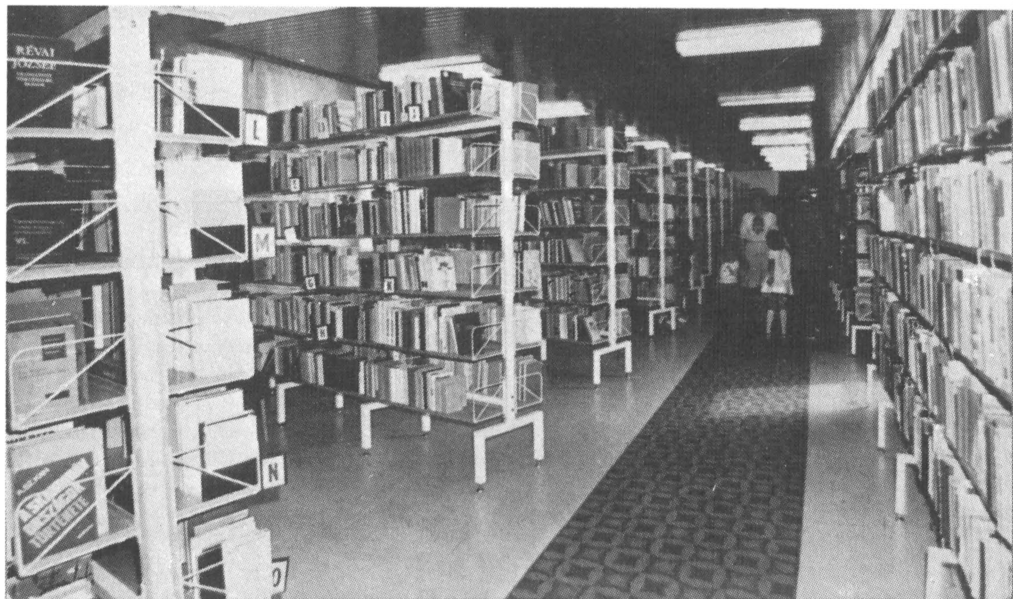
Az utóbbi három év legjavából való, s külön kiemelés kíván a *Századvég* (1982) szintézist jelző tartalmi-formai megoldása: halált megszemélyesítő alakok, láger-motívum, titkokat rejtő láda, az atomháború elleni tiltakozás emblémája; fölöttük „az én dolgom a teremtés” ige hirdető felirata — mindezek együttesen vetik fel a tudomány és a megismerés aktuális etikai kérdéseit.

Bizonyára akadnak olyanok, akik pesszimistának minősítik Hajagos rézkarcait, holott egy fiatal, most érlelődő-kibontakozó művészember ethoszának spontán felhangjai ezek. Küldetésének adta tanújelét már első, salgótarjáni tárlatával (1979), s azóta is, a Helikon Galériában megrendezett legutóbbi kiállításáig (1983). Az országos kollektív bemutatóknak mind gyakoribb résztvevője, s 1983 nyarán négy műve szerepelt a várnai grafikai biennálén is.

Hajagos Imre (Bp. Soroksári út 42. 1095) továbbfejlődésének legfőbb biztosítója a szigorú önkontroll. Tudja, hogy vitathatatlan művészi vénája és kifogyhatatlan fantáziája mellett is sok még a tennivalója. Elsőként az ember jóval gyakoribb szerepeltetésével bővíthetné tematikáját — magvas gondolatainak, közlendőinek minél árnyaltabb kifejezése érdekében.

Ecsery Elemér

Könyvtára berendezéséhez ajánljuk

MERABONA

és

TÉKA

típusú bútorainkat

**MEZŐGÉPIPARI
SZÖVETKEZETI
KÖZÖS
VÁLLALAT**

**SZANY
ADY ENDRE ÚT 38.
9317**

